

בְּכֹלֵא. שהרי יעקב הוא בבחינת הת"ת שהחסד והגבורה אוחזים בכנפיו והוא שלם

בהכל בין בחסדים ובין בגבורות ולכן הוא מוזכר לבד לפי שהוא שקול ככולם.

הסבר המשך הפסוק אשר נשבעת להם בך ותדבר אליהם

אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ. פירושו **אִמְרָא אִמְרָא אִמְרָא** קְדָשָׁא בְרִיךְ

הוא **לְאֲבָהֶן, בְּאֲבָהֶן דְּלַעֲיֵלָא** שנשבע הקב"ה לאבות

הקדושים בשורש האבות שלמעלה שהם חג"ת דז"א שהאבות מרכבה אליהם **הָדָא**

הוא **דְּכַתִּיב** וזהו שכתוב בפסוק **אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ,** דהיינו

שנשבעת להם **בְּאִינֹן דְּלַעֲיֵלָא בְּאִינֹן דְּשָׂרָאן בְּךָ.** באותם האבות

שלמעלה שהם שרויים בך בז"א שהם חג"ת דז"א ומש"כ **וְתִדְבֵר אֲלֵיהֶם**

אֲרָבָה אֶת זְרַעְכֶם וְגו'. אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, אֲשֶׁר אָמַרְתָּ

מִיבְעֵי לִיהִי. וכל הארץ הזאת אשר אמרתי ולכאורה קשה שהיה צריך לכתוב אשר

אמרת היה צריך לומר, שהקב"ה אמר את וכל הארץ הזאת וגו' ולא משה רבנו **אָלָא**

קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר בְּךָ לְאֲבָהֶן, וְמָנָא וְתִרִין וְמָנִין.

אלא מתרץ שמשו רבנו אמר להקב"ה שהוא אמר לאבות פעם אחת ארבה את זרעכם וגו'

ובפעם השנית הוא הזכיר את מה שהקב"ה הבטיח לאבות שירבה את זרעכם וגו' ולכן אמר

משו רבנו אשר אמרתי והזכרתי את מה שאמרת לאבות שירבה את זרעכם וגו' ועוד פירושו

אחר שמה שכתוב בפסוק **אֲשֶׁר אָמַרְתִּי:** פירושו **דְּצַבִּיתִי בְרַעֲוִי**

נַפְשִׁי, שהשבועה שנשבעתי היתה ברצון נפשי שיתרבה זרעם וינחלו את הארץ **דִּהָא**

אֲמִירָה רְעוּתָא הוּא, כי אמירה אפשר לפרשה מלשון רצון והראיה לדבר

הָדָא הוּא דְכַתִּיב, הוא כמו הפירוש שכתוב בפסוק (מלכים א ח) אֲדַנִּי אָמַר דהיינו שה' רצה לְשָׁבוֹן בְּעֶרְפֶּל. וְעוֹד ראייה ממש"כ מֵה תֹאמַר נִפְשֶׁךָ וְאֶעֱשֶׂה לְךָ. שפירושו מה תרצה נפשך ואעשה לך לפי שלא שייך בנפש לשון אמירה אלא רצון (קרני אור) וכן כאן הפירוש של אשר אמרתי הכוונה שזה אשר רציתי.

ונחלו לעולם העולם העליון הבינה

וְנַחֲלוּ לְעוֹלָם, מָאֵי לְעוֹלָם שואל, מהו סוד לעולם. עוֹלָם דְּלַעִילָא, דְּאֶחֱדָא בֵּיהּ הֵהִיא אֶרֶץ, וְאֶתְזִנַּת מִתְּהוּא עוֹלָם, ומתרגם, שזהו העולם העליון שהוא הבינה שהיא אחוזה בארץ שהיא המלכות והמלכות ניזונת מאותו עולם שהוא הבינה שממנה יונקים כל הפרצופים (רמ"ק) וְאֵי הֵאֵי אֶרֶץ אֶתְרַבַּת, ואם אותה ארץ שהיא המלכות מתגרשת והיא לא ניזונת מהעולם שהוא הבינה בְּמֵאֵי הוּא. ע"י מי זה נגרם ונעשה לְאַשְׁמַת הָעַם הוּא דְהוּי. וזה מחמת אשמת העם ולא בגלל שיש שינוי בהנהגת העליונה (רמ"ק).

עם ישראל סומכים על הכהן הגדול ועל שליח הציבור שימצאו ללא חטא

רְבִי יִצְחָק אָמַר, אִם הִכְהִין הַפְּשִׁיחַ יַחֲטָא, דָּא כִּהֵן דְּלִתְתָא, פירושו, שזה הכהן שנמצא למטה בעולם הזה דְּאֶתְתַּקֵּן לְעִבּוּדָה וְאֶשְׁתַּכַּח בֵּיהּ חֲטָאָה, שהוא הוכן לעבודה בבית המקדש

וּנְמַצָּא בּוּ חֲטָא לְאַשְׁמַת הָעַם הוּא דְהוּי וְדָאִי. וְוִי לְאַיְנוּן
 דְּסַמְכִין עָלֶיהָ, וְזוּה יְהִיָּה לְאַשְׁמַת הָאֵם בּוּדָאִי שְׁהֵם יִשְׂאוּ בְּאַשְׁמָה וְיַעֲנִשׁוּ עַל כַּךְ
 וְאוּי לְאוֹתָם שְׁהֵם סוּמְכִים עַל עֲבוּדָתוֹ (הַסּוּלָם) (דף י"ח ע"א) כְּגוֹנוּנָא דָא, וְכַעֲנִין דְּבַר
 זֶה שְׁלִיחָא דְעֲבוּרָא דְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ חֲטָאָה, שְׁלִיחַ צִיבוּר שְׁנַמְצָא
 בּוּ חֲטָא (כְּגִין דְּעֲמָא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ וְכַפִּין קָמִי קְדָשָׁא בְּרִירָה הוּא) וְוִי לְאַיְנוּן
 דְּסַמְכִין עָלֶיהָ. אוּי לְאוֹתָם הַסּוּמְכִים עַל תְּפִילַת שְׁלִיחַ צִיבוּר זֶה אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, וּכְלָ שְׁכִין פְּהֵנָא, דְּכָל יִשְׂרָאֵל, וְעֲלָאִין וְתַתָּאִין
 כְּלָהוּ אֲחִידִין (נ"א מְחַפָּאִין) וּמְצַפָּאִין לְאַתְּבָרְכָא עַל יְדֵיו. וְאוֹמַר
 רַבִּי יְהוּדָה שְׁכ"ש הַכֶּהֱן הַגְּדוֹל בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים שְׁכָל יִשְׂרָאֵל וְכֵן הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים סוּמְכִים
 עַל עֲבוּדָתוֹ וְכוּלָם אַחוּזִים בּוּ וּמְחַכִּים לְהַתְּבַרֵךְ עַל יְדֵיו שְׁאֵם נַמְצָא בּוּ חֲטָא אַז אוּי לְכוּלָם
 הַסּוּמְכִים עֲלֵיו.

ע"י הכהן מתברכים העליונים והתחתונים

דְּהָא תַּנְיִנִין, שְׁהָרִי לְמַדְנוּ בְּשַׁעֲתָא דְכַהֲנָא שְׂאֲרִי לְכוּוּנָא
 מְלִין, וְלִקְרָבָא קְרַבְנָא עֲלָאָה, שְׁבַשְׁעָה שְׁהַכֶּהֱן מִקְרִיב אַת
 הַקְּרִבֵּן וּמִתְחִיל לְכוּוֹן אַת הַכוּוֹנוֹת וְלִהַקְרִיב אַת הַקְּרִבֵּן הַעֲלִיּוֹן כְּלָא אֲשַׁתְּכַחוּ
 בְּבִרְכָתָא וּבְחִדּוּתָא. יְמִינָא, שְׂאֲרִי לְאַתְּעָרָא. אַז כּוּלָם
 נַמְצָאִים בְּבִרְכָה וּבְשִׁמְחָה שְׁהוּא מִצַּד הַבֵּינָה שְׁהִיא הַשּׁוֹרֵשׁ שֶׁל הַשִּׁמְחָה וְהִיא סוּד יוֹם
 הַכִּיפּוּרִים (רמ"ק) וְאִז הַיְמִין שְׁהוּא הַחֲסַד מִתְחִיל לְהַתְּעוֹרֵר ע"י הַכֶּהֱן שְׁהוּא סוּד הַחֲסַד

(רמ"ק) שְׁמֹאלָא אֶתְכֵּלִיל בְּיַמִּינָא, ואז השמאל שהוא הגבורה נכלל בימין שהוא החסד ע"י שירת הלויים שהם בסוד הגבורה (רמ"ק) וְכֵלָא אֶתְאֲחִיד וְאֶתְקַשֵּׁר דָּא בְּדָא, וְאֶתְבְּרְכוּן כְּלָהוּ כְּחֻדָּא. ואז כולם מתאחדים ומתקשרים ונכללים זה בזה וזה ע"י ישראל במעמדם שהם מצד הת"ת שהוא קושר ומייחד את החסדים בגבורות ואז מתברכים כולם ביחד אֲשֶׁתְּכַח, דְּעַל יְדָא דְכֶהֱנָא, מֵתְבְּרְכָאן עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי, וְהָא אוֹקְמוּהִי. ואז נמצא שע"י הכהן מתברכים העליונים והתחתונים וכבר ביארו החברים סוד זה וְבִגְיִן כַּד בְּעֵי לְקַרְבָּא קַרְבְּנָא עָלֵיהּ, בְּגִין דִּיתְפַּפֵּר חוּבֵיָהּ. ולכן צריך הכהן הגדול ביום הכיפורים להקריב קרבן לכפר על עצמו שהוא פר כהן גדול כדי שיתכפר חטאו ויוכלו כולם להתברך על ידו [קנטז].

הכהן הגדול מכפר על עצמו לאחר שחטא

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא תְּנִינָן, דְּעַל יְדָא דְכֶהֱנָא אֶתְכַפֵּר חוּבָא דְּבֵר נֶשׁ, כַּד קָרִיב קַרְבְּנָא. הקשה רבי יוסי לרבי יהודה שהרי למדנו שע"י הכהן מתכפר החטא של הבן אדם כאשר הוא מקריב את קרבנו הַשֵּׁתָא דְאִיהוּ חָטִי, מָאן מִקְרִיב עָלֵיהּ, וּמָאן יְכַפֵּר עָלֵיהּ. אולם כאשר הכהן הגדול חוטא מי מקריב לו את קרבנו ומכפר עליו אֵי

אור הרשב"י

[קנטז] וזהו גם כן הסוד שכאשר הכהן הגדול מתחיל בעבודתו בבית המקדש אז הוא צריך להביא מנחת הינוך מפני שיהיה זכאי וכשר ויוכלו כולם לסמוך על עבודתו ולהתברך על ידו (רמ"ק).

הלימוד היומי